

«Την Παρασκευή 13/2 μετανάστης από το Πακιστάν 22 χρονών αυτοκτόνησε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αμυγδαλέζας. Είχε περάσει 22-23 μήνες στην Αμυγδαλέζα, αφέθηκε ελεύθερος και μετά από 1 μήνα τον έπιασαν στην Κρήτη. Ήταν στη φυλακή για 3 μήνες και στη συνέχεια τον μετέφεραν στην Αμυγδαλέζα για να ξαναεκτίσει το δεκαοκτάμηνο. Μην αντέχοντας να βιώσει τις ίδιες άθλιες συνθήκες, αυτοκτόνησε.»

από προκήρυξη της συνέλευσης no lager

Εικοσιπέντε χρόνια οι μετανάστες είναι παρόντες στην ελληνική κοινωνία. Δούλεψαν σκληρά για μισθούς της πλάκας κι όσοι κατάφεραν να φτιάξουν κάπως τη ζωή τους, δεν γλύτωσαν τις ρατσιστικές συμπεριφορές από τα κρατικά όργανα και μεγάλο μέρος του πληθυσμού. Τον καιρό της καπιταλιστικής Κρίσης και της υποτίμησης των μισθών και των ζώων μας που βαφτίστηκε *Μνημόνιο*, οι εργάτριες κι οι εργάτες που έρχονται από άλλες χώρες θα έπρεπε να δουν την τύχη τους να χειροτερεύει με πρωτόγνωρους τρόπους. Κυνηγήθηκαν ανελέητα, ιδίως στο κέντρο της Αθήνας, και τσουβαλιάστηκαν στα «κέντρα φιλοξενίας» της επιχείρησης Ξένιος Δίας. Αφού δεν μπορούσαν πια κράτος και αφεντικά να χρησιμοποιήσουν το καρότο για την ντόπια εργατική τάξη, θα κράδαιναν το μαστίγιο για το ξένο και πιο ευάλωτο κομμάτι της.

Δύο είναι τα κύρια στοιχεία των κέντρων κράτησης, που τα κάνουν να ξεχωρίζουν από τις κανονικές φυλακές. Δεν πρέπει να έχεις κάνει κανένα έγκλημα για να βρεθείς εκεί, εκτός της παράνομης εισόδου στη χώρα, και δεν υπάρχει τυπικά χρονικό όριο στον εγκλεισμό σου σε αυτά. Φυσικά, πρέπει να είσαι μετανάστης. Αυτή η κατάσταση *εξαιρέσης* από το κανονικό Δίκαιο νομιμοποιείται από δικαστικές αποφάσεις που θεωρούν «φιλοξενία» την παραμονή στα κελιά και στα κοντέινερ, με ένοπλους φρουρούς απ' έξω.

Για να μην υπάρχει καμία αμφιβολία για την παραδοσιακή ελληνική φιλοξενία, η ιατρική περίθαλψη είναι ανύπαρκτη, τα είδη πρώτης ανάγκης θεωρούνται είδη πολυτελείας και οι συνθήκες υγιεινής παραπέμπουν σε στάβλο. Η Ευρωπαϊκή Ένωση επιδοτεί τη λειτουργία αυτών των στρατοπέδων συγκέντρωσης – οι περισσότεροι από αυτούς τους χώρους ήταν όντως πρώην στρατιωτικές εγκαταστάσεις. Εκφράζουν με τον καλύτερο τρόπο την πολιτική των ευρωπαίων εταίρων για την Ευρώπη – Φρούριο με τους τριτοκοσμικούς να θαλασσοπνίγονται στις πύλες της. Ένας χορός συμφερόντων έχει στηθεί γύρω από αυτά, που έχει ψωμί για πολλούς. Από καταστήματα καθαρισμού στα Πετράλωνα που πουλάνε σχεδόν αποκλειστικά σε τέτοια κέντρα μέχρι εταιρείες catering και επαρχιακές κοινωνίες (ταβέρνες, μάντρες οικοδομικών υλικών, κλπ.). Από κοντά και οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις που καθαγιάζουν με το αζημίωτο τις κρατικές πολιτικές, βγάζοντας καμιά φορά καμιά καταγγελία.

Στην ήσυχη πόλη του Ελληνικού λειτουργεί ένα τέτοιο κέντρο κράτησης εδώ και χρόνια. Μέσα στη γενική αδιαφορία, γυναίκες και τα ανήλικα παιδιά τους στοιβάζονται στα κελιά του. 60 και πλέον άτομα, κυνηγημένα από χώρες εμπόλεμες (Ιράκ, Συρία, Ερυθραία) και λεηλατημένες, στριμωγμένα σε 8 κελιά 3 x 3 . Ρούχα και τηλεκάρτες τις προσφέρουμε μόνο αλληλέγγυοι από την περιοχή, όποτε και όσο μπορούμε. Δίπλα στα σπίτια μας, υπάρχει ανενόχλητη μια νησίδα βαρβαρότητας. Μοναδική λύση να κλείσει...

ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

ΧΑΡΤΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

